

**PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel. (0-71) 34 46 587, (0-71) 34 48 763, (0-71) 34 05 920, fax (0-71) 34 05 922
E-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 500 s - 12/00/WS

Wrocław, dn. 8.05.2001 r.

Decyzja DL WR 10/2001

Na podstawie :

I. art. 104 kpa i art. 11 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpoznaniu sprawy wszczętej na wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej w Nowej Rudzie, Osiedle Piastowskie 1, 57-400 Nowa Ruda przeciwko Dolnośląskiemu Zakładowi Termoeenergetycznemu S.A. ul. Broniewskiego 1B, 58-300 Wałbrzych,

nie stwierdza się praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na :

narzucaniu uciążliwych warunków umów przynoszących DZT S.A. nieuzasadnione korzyści, polegających na odmowie zawarcia w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. umowy o dostawę energii cieplnej i jednocześnie narzucanie cen tej energii

II. art. 104 kpa i art. 11 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy powołanej w pkt. I, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpoznaniu sprawy wszczętej na wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej w Nowej Rudzie, Osiedle Piastowskie 1, 57-400 Nowa Ruda przeciwko Dolnośląskiemu Zakładowi Termoeenergetycznemu S.A. ul. Broniewskiego 1B, 58-300 Wałbrzych,

nie stwierdza się praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na :

sprzedaży energii cieplnej w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych odbiorców, poprzez dostarczanie Spółdzielni Mieszkaniowej w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. energii cieplnej po cenie znacznie przewyższającej cenę dostawy energii dla innych odbiorców na terenie Nowej Rudy.

Uzasadnienie

1. Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęło pismo Spółdzielni Mieszkaniowej, mającej siedzibę na Osiedlu Piastowskim 1 w Nowej Rudzie. Pismo, przekazane zgodnie z właściwością przez Urząd Regulacji Energetyki, zawierało wniosek o nakazanie Dolnośląskiemu Zakładowi Termoenergetycznemu S.A. zwanemu dalej „Zakładem”, zmiany warunków dostawy ciepła poprzez ujednolicenie cen za dostarczanie ciepła w mieście Nowa Ruda oraz zmiany warunków płatności za energię ciepłą z opłat dwuczłonowych na opłaty jednoczłonowe. W trakcie prowadzonego postępowania wyjaśniającego Spółdzielnia dodatkowo wyjaśniła, iż Zakład podwyższał ceny energii cieplnej w sposób jednostronny, bezumowny i nieuzasadniony kosztami jej produkcji oraz w sposób jednostronny ustalał sposób ich obliczania w sytuacji, gdy strony nie były związane umową o dostawę ciepła.

1.1. Decyzją nr DL WR 7/99 z dnia 11 marca 1999 r. organ antymonopolowy oddalił żądanie stwierdzenia stosowania przez Zakład praktyk monopolistycznych. W uzasadnieniu podniesiono, iż sprawa nie ma charakteru sprawy antymonopolowej, gdyż dotyczy problemu ustalania taryf, zaś organem właściwym do jej rozstrzygnięcia, na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy prawo energetyczne, jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

1.2. Wyrokiem z dnia 27 października 1999 r. sygn. akt XVII Ama 50/99, na skutek odwołania Spółdzielni, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Antymonopolowy uchylił zaskarżoną decyzję. Motywy rozstrzygnięcia Sądu sprowadzały się do przyjęcia, iż co do zasady odmowa rozpoznania merytorycznego sprawy nie jest uzasadniona. Zdaniem Sądu Prezes UOKiK powinien sprawę rozpoznać merytorycznie, gdyż zaprezentowany w sprawie stan faktyczny może być oceniany nie tylko w kontekście ustawy Prawo energetyczne, ale także ustawy antymonopolowej, w szczególności zaś jej art. 5.

2. Wezwana przez UOKiK do sprecyzowania żądania Spółdzielnia wniosła pismem z dnia 18 sierpnia 2000 r. o stwierdzenie stosowania przez Zakład praktyk monopolistycznych w następstwie narzucania uciążliwych warunków umów przynoszących Zakładowi nieuzasadnione korzyści, polegających na odmowie zawarcia umowy o dostawę energii cieplnej i jednocześnie narzucanie cen tej energii. Ponadto Spółdzielnia wniosła o stwierdzenie stosowania przez Zakład praktyk monopolistycznych w następstwie sprzedaży energii cieplnej w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych odbiorców, poprzez dostarczanie Spółdzielni Mieszkaniowej energii cieplnej po cenie znacznie przewyższającej cenę dostawy energii dla innych odbiorców na terenie Nowej Rudy.

2.1. Uzasadniając wniosek Spółdzielnia twierdziła, iż pismem z dnia 20 marca 1998 r. wypowiedziała wiążącą strony umowę z dnia 5 kwietnia 1993 r. o dostawę energii cieplnej. Zdaniem Spółdzielni umowa uległa w związku z jej wypowiedzeniem rozwiązaniu z końcem kwietnia 1998 r. Powodem rozwiązania umowy był brak dalszej zgody Spółdzielni na dostawę energii po dotychczasowej cenie, dużo wyższej, jej zdaniem, od cen stosowanych wobec innych odbiorców w tej samej miejscowości. Po rozwiązaniu umowy wnioskodawca odmówił jej kontynuowania na dotychczasowych warunkach finansowych, a w szczególności nie zgodził się na propozycję Zakładu stosowania dotychczasowych cen do czasu podpisania nowej umowy o dostarczanie ciepła, odmawiając „stanowczo” podpisania stosowanego aneksu.

Pomimo tego Zakład nie podjął rozmów celem negocjacji umowy oraz nie zaprzestał dostawy energii cieplnej, mając techniczne możliwości zaprzestania dostaw. Jednocześnie Zakład wystawił po miesiącu fakturę VAT według warunków i cen obowiązujących w starej umowie. Zdaniem Spółdzielni stanowiło to nadużycie pozycji dominującej przez Zakład, gdyż wnioskodawca zgodził się płacić za energię jedynie cenę obowiązującą, według jego wiadomości, w stosunku do innych odbiorców. Spółdzielnia zwracała się o dokonanie korekt otrzymywanych co miesiąc faktur, ale Zakład nie wyrażał na to zgody, jak również nie wstrzymał dostaw energii.

W piśmie uzupełniającym z dnia 17 listopada 2000 r. wnioskodawca określił czas trwania praktyki na 17 miesięcy, tj. od dnia 1 maja 1998 r. do dnia 30 września 1999 r., kiedy to strony podpisały nową umowę o dostawę energii cieplnej.

2.3. W związku z powyższym Urząd pismem z dnia 4 grudnia 2000 r. wszczął postępowanie administracyjne przeciwko dostawcy energii cieplnej, w sprawie naruszenia przez ten podmiot art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów przynoszących uczestnikowi nieuzasadnione korzyści, polegających na odmowie zawarcia w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. umowy o dostawę energii cieplnej i jednocześnie narzucanie cen tej energii, oraz naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 3 w następstwie sprzedaży energii cieplnej w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych odbiorców, poprzez dostarczanie wnioskodawcy w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. energii cieplnej po cenie znacznie przewyższającej cenę dostawy energii dla innych odbiorców na terenie Nowej Rudy.

2.4. W odpowiedzi na pismo Spółdzielni z dnia 20 marca 1998 r. oraz 17 listopada 2000 r. oraz na pismo o wszczęciu postępowania Zakład pismem z dnia 18 grudnia 2000 r. zarzucił, iż :

- Spółdzielnia posiada 67 % udział w rynku odbiorców energii ciepłej w Nowej Rudzie, co daje jej możliwość wymuszania na dostawcy poziomu cen według własnego uznania,
- Spółdzielnia na przestrzeni lat 1997 - 1999 nie zaakceptowała kilku podwyżek cen, zaś pozostałe podwyżki akceptowała częściowo i jedynie w powiązaniu z narzuceniem wykonania przez Zakład dodatkowych świadczeń na jej rzecz, przez co ceny stosowane wobec Spółdzielni były niższe aniżeli stosowane wobec innych odbiorców, w tym PGKiM,
- po wprowadzeniu od 1 października 1999 r. taryfy nastąpił wzrost ceny wobec Spółdzielni + 12,57 %, przy przeciętnym wskaźniku wzrostu ceny wynoszącym ok. 9,8 %; wzrost spowodowany został koniecznością dostosowania cen do taryfy,
- różnice w poziomie cen ciepła wobec odbiorców w Nowej Rudzie były spowodowane wyłącznie negocjacyjnym charakterem ich ustalania w latach 1994 - 1998, przy ograniczeniach wynikających z przepisów stanowionych przez Ministra Finansów dotyczących sposobu ich ustalania (maksymalne wskaźniki wzrostu itp.),
- ryczałtowe ceny ciepła (w zł/m³) stosowane wobec Spółdzielni były niższe o 11,5 % od cen całorocznych i o 11,7 % od cen sezonowych, stosowanych wobec pozostałych odbiorców; ceny w opłacie dwuczłonowej były dla Spółdzielni niższe od innych odbiorców rozliczanych wg tego sposobu w zakresie opłaty stałej (w zł/MW) o 11,7 % i w zakresie opłaty zmiennej (w zł/GJ) o 11,7 %; ceny w opłacie jednoczłonowej (w zł/GJ) stosowane wobec Spółdzielni w zakresie rozliczenia dostaw ciepłej wody były niższe od cen stosowanych wobec PGKiM o 1,9 %.

3. Wobec wejścia w życie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), zwanej dalej „ustawą antymonopolową”, pismem z dnia 2 kwietnia 2001 r. UOKiK zawiadomił strony o zmianie kwalifikacji zarzucanych praktyk monopolistycznych w ten sposób, iż :

a) zarzut narzucania uciążliwych warunków umów przynoszących uczestnikowi nieuzasadnione korzyści, polegających na odmowie zawarcia w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. umowy o dostawę energii ciepłej i jednoczesne narzucanie cen tej energii, zakwalifikowany jako naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 6 powołanej wyżej ustawy z dnia 24 lutego 1990 r.,

zakwalifikowano jako **naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 6** powołanej wyżej ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r.

b) zarzut sprzedaży energii cieplnej w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych odbiorców, poprzez dostarczanie wnioskodawcy w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. energii cieplnej po cenie znacznie przewyższającej cenę dostawy energii dla innych odbiorców na terenie Nowej Rudy, zakwalifikowany jako naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 3 powołanej wyżej ustawy z dnia 24 lutego 1990 r.,

zakwalifikowano jako **naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1** powołanej wyżej ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r.

4. Przeprowadzone przez organ antymonopolowy postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego :

4.1. Uczestnik jest spółką akcyjną, zaś głównym przedmiotem jego działalności jest wytwarzanie i dostarczanie energii cieplnej.

Zakład posiada koncesję nr WCC/81/134/U/3/98/AD z dnia 25 września 1998 r. na wytwarzanie energii cieplnej oraz koncesję nr PCC/87/134/U/3/98/AD z dnia 25 września 1998 r. na jej przesyłanie i dystrybucję, udzielone przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Odbiorcami energii cieplnej wytwarzanej przez Zakład są spółdzielnie mieszkaniowe, zakłady gospodarki komunalnej i mieszkaniowej, zakłady produkcyjne, urzędy samorządu terytorialnego, placówki oświatowe, instytucje użyteczności publicznej oraz osoby fizyczne na terenie miejscowości : Strzegom, Jaroszów, Żarów, Głuszyca, Dzierżoniów, Boguszów - Gorce, Małogoszcz, Stąporków, Nowa Ruda, Świebodzice, Kłodzko, Polanica Zdrój, Duszniki Zdrój, Szczytna Śląska, Kudowa Zdrój, Bystrzyca Kłodzka, Lądek Zdrój i Ząbkowice Śląskie

(dowód - ustalenia protokołu kontroli k. 253, decyzja Prezesa URE k. 238).

Wnioskodawca jest spółdzielnią mieszkaniową wpisaną do rejestru spółdzielni sygn. akt I RS/VI-420 prowadzonego przez Sąd Rejonowy Wydział VI Gospodarczy w Wałbrzychu. Przedmiotem jej działalności jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych, kulturalnych oraz prowadzenie działalności gospodarczej dla członków i ich rodzin

(dowód - wyciąg z rejestru spółdzielni k. 178, statut k. 187 - 229).

4.2. Sprzedaż energii cieplnej przez Zakład w Nowej Rudzie Kształtowała się następująco :

a) w 1998 r.

■ wg pomiaru 42 763,6 GJ, z czego dla Spółdzielni 67,21%,

■ wg ryczałtów 35 962,27 m. (suma w roku), z czego dla Spółdzielni 41,01%,

b) w 1999 r.

- wg pomiaru 43 367,42 GJ, z czego dla Spółdzielni 67,12%,
- wg ryczałów 35 962,27 m. (suma w roku), z czego dla Spółdzielni 31,94%,

c) w 2000 r.

- wg pomiaru 34 904,25 GJ, z czego dla Spółdzielni 68,13%,
- wg mocy zamówionej 53,114 MW (suma w roku), z czego dla Spółdzielni 70,14%.

Średni udział Spółdzielni w dostawach energii cieplnej na terenie Nowej Rudy w latach 1998 - 2000 wyniósł więc ok. **67%**

(dowód - zestawienia k. 250-251, pismo Zakładu k. 231).

4.3. Jednym z odbiorców energii cieplnej Zakładu jest na terenie Nowej Rudy także Spółdzielnia. Strony zawarły w dniu 6 kwietnia 1993 r. umowę nr rej. OZI/1/NR o dostarczanie energii cieplnej. Zgodnie z § 2 i 3, jeżeli rozliczenia prowadzone były w oparciu o wskazania liczników energii cieplnej, odbywały się one w oparciu o system dwuczłonowy, obejmujący opłatę za moc zamówioną oraz ilość energii faktycznie pobraną. W przypadku, gdy rozliczenia nie były prowadzone w oparciu o wskazania liczników energii cieplnej, podstawą obliczania należności za dostarczoną energię ciepłą dla celów ogrzewania i przygotowania ciepłej wody użytkowej, była wielkość i przeznaczenie powierzchni użytkowej pomieszczeń Spółdzielni, zgodnie z załącznikiem do umowy

(dowód - umowa k. 62-73).

Na terenie Nowej Rudy regułą było rozliczanie odbiorców w systemie dwuczłowym. Wyjątkiem były jedynie budynki w zasobach ZGKiM oraz Zespół Szkół Ogólnokształcących. Wszyscy odbiorcy zasilani byli z kotłowni znajdującej się przy ulicy Teatralnej w Nowej Rudzie

(dowód - zestawienie k. 85).

Powyższe różnice stanowiły zaszłość historyczną, gdyż stan wyjściowy dla wszystkich odbiorców był na dzień 16 czerwca 1994 r. jednakowy. Ceny te przedstawiały się następująco :

- opłata za 1 GJ dostarczonej energii cieplnej w taryfie jednoczłonowej - 191 120 zł (przed przel.),
- opłata za 1 GJ pobranej energii w taryfie dwuczłonowej - 115 760 zł (przed przel.),
- opłata za 1 MW mocy zamówionej w taryfie dwuczłonowej - 69 409 960 zł (przed przel.),

- cena ryczałtowa całoroczna za ogrzewanie 1m powierzchni - 15 290 zł (przed przel.),
- cena ryczałtowa za dostawę ciepłej wody za 1m powierzchni - 7 620 zł (przed przel.).

Relacja opłaty zmiennej 1 GJ w taryfie dwuczłonowej do ceny 1 GJ w taryfie jednoczłonowej została ustalona w wysokości 60,5%

(dowód - wyliczenie k. 9).

Pomimo odmiennego systemu pobierania opłat od ZGKiM (system jednoczłonowy) na dzień 1 kwietnia 1998 r. stosunek ceny 1 GJ w opłacie dwuczłonowej pobieranej od Spółdzielni (tj. 21,55 zł za 1 GJ) w stosunku do ceny 1 GJ w opłacie jednoczłonowej stosowanej wobec ZGKiM (tj. 36,26 zł za 1 GJ) utrzymywał się na zbliżonym poziomie

(dowód - tabela k. 86).

Obowiązujące do 1 stycznia 1999 r. rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 19 marca 1998 r. w sprawie ustalania taryf dla ciepła (Dz. U. Nr 38, poz. 220) nie dawało stronom umowy o dostawę energii cieplnej możliwości zmiany relacji opłaty stałej i zmiennej w łącznej opłacie w systemie taryfy dwuczłonowej, jak również zmiany taryfy dwuczłonowej na jednoczłonową

(dowód - pismo Ministerstwa Finansów z dnia 12.10.1998 r. k. 18).

4.4. W okresie od zawarcia umowy do dnia 1 kwietnia 1998 r. na terenie Nowej Rudy stosowane były różne ceny energii cieplnej wobec odbiorców. Powyższe spowodowane było negocjacyjnym sposobem ich ustalania, przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z przepisów wydawanych przez Ministra Finansów dotyczących maksymalnych wskaźników ich wzrostu. I tak odbiorcy w Nowej Rudzie - poza Spółdzielnią - zaakceptowali w 1997 r. trzy podwyżki cen, tj. od dnia 1 stycznia 1997 r. o 4,46% (zmiana VAT z 12 na 17%), od dnia 1 lutego 1997 r. o 7,54% (wzrost kosztów) oraz od dnia 1 grudnia 1997 r. w wysokości 4,33% (wzrost kosztów). W 1998 r. wprowadzono jedną podwyżkę cen, tj. od dnia 1 kwietnia 1998 r. w wysokości 6,5% z tytułu wzrostu kosztów, na podstawie Zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 marca 1998 r. Ceny te obowiązywały do dnia 30 września 1999 r. Od 1 października 1999 r. zaczęła obowiązywać taryfa dla ciepła, zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 31 sierpnia 1999 r. znak OWR-820/134-A/7/99/JJ, zaś od 1 października 2000 r. taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 7 września 2000 r. znak OWR-820/134-A/37/200/II/JJ.

Wszystkie zmiany cen wprowadzone dla odbiorców innych niż Spółdzielnia weszły w życie bez żadnych warunków dodatkowych.

(dowód - pismo Zakładu k. 232, decyzje Prezesa URE k. 237-239, 243-245, taryfy k. 240-242, 246-249).

Wysokość ceny 1 GJ energii w opłacie dwuczłonowej wg stanu na 30 kwietnia 1998 r. wahała się od 18,93 zł (Miejski Zespół Administracyjny Szkół) do 20,00 zł (pozostali). Jedynie Spółdzielnia rozliczana była w oparciu o najniższą cenę w tym systemie rozliczeń, tj. **17,66 zł**.

Jedyni odbiorcy rozliczani w oparciu o system jednoczłonowy (tj. ZGKiM oraz Zespół Szkół Ogólnokształcących) rozliczali się w oparciu o stawkę 29,72 zł/1 GJ

(dowód - tabela k. 85)

4.5. Powyższe podwyżki z lat 1997 - 1998 nie objęły Spółdzielni w takiej samej ilości oraz skali jak pozostałych odbiorców ciepła. W 1997 r. Zakład zdołał uzgodnić ze Spółdzielnią jedynie jedną podwyżkę w wysokości 10% począwszy od 1 marca 1997 r. (wobec żądanej pierwotnie przez Zakład w wysokości 12,53% począwszy od 1 lutego 1997 r.). Na uwagę zasługuje to, iż wysokość postulowanej podwyżki miała uwzględniać fakt, iż Spółdzielnia wcześniej nie przyjęła podwyżki od dnia 1 października, przyjętej z kolei przez innych odbiorców.

Spółdzielnia zaakceptowała podwyżkę od 1 marca 1997 r. jedynie pod warunkiem, iż Zakład dokona na własny koszt wymiany części sieci ciepłej, wymiany wymienników c.w.u. i c.o. w części budynków oraz sfinansuje w 50% prace związane z instalowaniem automatyki pogodowej w węzłach Spółdzielni

(dowód - pismo Zakładu k. 232, protokół negocjacji z dnia z dnia 4 marca 1997 r.)

Akceptacji innych podwyżek cen w 1997 r. Spółdzielnia odmówiła

(dowód - pismo Zakładu k. 232).

Pomimo żądania Zakładu wprowadzenia z dniem 1 stycznia 1998 r. podwyżki w wysokości 8% (maksymalny wskaźnik wzrostu cen wynikający z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 listopada 1997 r. - Dz. U. Nr 143, poz.) Spółdzielnia wyraziła zgodę na wzrost ceny od 1 stycznia 1998 r. w wysokości 5%, zaś o pozostałe 3% począwszy od 1 marca 1998 r. Ta podwyżka została uzależniona przez Spółdzielnię m.in. od odkupienia przez Zakład od Spółdzielni liczników ciepła

(dowód - pismo Zakładu k. 233, protokół negocjacji z dnia 30 stycznia 1998 r. k. 286).

Kolejnej podwyżki cen, planowanej przez Zakład od 1 kwietnia 1998 r., Spółdzielnia nie przyjęła

(dowód - pismo Zakładu k.233, 287, 290-291, pismo Spółdzielni k. 288-289, 292).

4.6. Praktyka odmawiania zgody na podwyżki cen oraz wiązania zgody na podwyżki cen ciepła z koniecznością wykonywania przez Zakład dodatkowych świadczeń na rzecz Spółdzielni stosowana była już w 1995 r. Spółdzielnia np. odmówiła początkowo akceptacji podwyżki cen z dniem 1 stycznia 1995 r., po czym w porozumieniu z 2 lutego 1995 r. zgodziła się na podwyżkę pod warunkiem m.in. odstąpieniem od naliczenia jej odsetek za zwłokę

(dowód - pismo Spółdzielni k. 259, porozumienia k. 264, 265).

W porozumieniu z 26 października 1995 r. Spółdzielnia z kolei zgodziła się na podwyżkę cen od 1 października 1995 r. w wysokości 5,4%, warunkując zgodę m.in. przejęciem przez Zakład, rozliczeń z najemcami z tytułu dostaw energii cieplnej

(dowód - porozumienie - k. 269).

Wreszcie, w porozumieniu z 15 maja 1996 r. Spółdzielnia wyraziła zgodę na podwyżkę cen energii o wskaźnik 1,0747 (wynikający z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1995 r. w sprawie wprowadzenia okresowego zakazu podwyższania cen umownych energii cieplnej - Dz. U. nr 44, poz. 227), pod warunkiem wykonania przez Zakład szeregu wyszczególnionych zadań inwestycyjnych w zakresie poprawy efektywności funkcjonowania urządzeń ciepłowniczych

(dowód - porozumienie k. 267).

4.7. Spór objęty niniejszym postępowaniem zapoczątkowało pismo z dnia 20 marca 1998 r. w którym Spółdzielnia poinformowała Zakład o wypowiedzeniu ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 1998 r. umowy nr DZT 1/NR z 6 kwietnia 1993 r., wnosząc jednocześnie o przygotowanie projektu nowej umowy i zastrzegając, że będzie on przedmiotem negocjacji. Spółdzielnia nie zażądała jednocześnie przerwania dostaw energii cieplnej do czasu ustalenia warunków nowej umowy

(dowód - pismo Spółdzielni k. 74).

Pismem z dnia 25 marca 1998 r. Zakład poinformował, iż zamierza z dniem 1 kwietnia 1998 r. wprowadzić podwyżkę ceny energii o wskaźnik 1,065. Zakład powołał się na rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 19 marca 1998 r. ustalające maksymalny wskaźnik wzrostu cen w wysokości 1,07. Spółdzielnia pismem z dnia 26 marca 1998 r. odmówiła zaakceptowania podwyżki

(dowód - pismo Zakładu k. 287, pismo Spółdzielni k. 288-289).

W późniejszej korespondencji strony podtrzymały swoje stanowiska

(dowód - pisma Zakładu z dnia 27.03.1998 r. k. 290-291, z dnia 10.04.1998 r. k. 293, pismo Spółdzielni z dnia 08.04.1998 r. k. 292).

Pismem z dnia 14 kwietnia 1998 r. zarząd Spółdzielni wystąpił do Urzędu Regulacji Energetyki o nakazanie Zakładowi ujednolicenia cen za dostarczanie ciepła w Nowej Rudzie oraz o zmianę warunków płatności z opłat dwuczłonowych na jednoczłonowe. Pismo zostało przekazane zgodnie z właściwością do UOKiK

(dowód - wniosek k. 294 - 295).

Kolejnym pismem z dnia 15 kwietnia 1998 r. Spółdzielnia przesłała Zakładowi umowę zlecenie na dostawę energii cieplnej do czasu podpisania umowy stałej. Umowa przewidywała rozliczanie się stron w systemie jednoczłonowym (36,26 zł za 1 GJ). Jednocześnie pismem z dnia 21 kwietnia 1998 r. Spółdzielnia po raz kolejny oświadczyła, iż nie przyjmuje do wiadomości podwyżki cen energii cieplnej z dniem 1 kwietnia 1998 r. Jednocześnie Spółdzielnia nadal nie żądała przerwania dostaw energii cieplnej do czasu zakończenia negocjacji co do wysokości jej cen

(dowód - pisma Spółdzielni k. 296, 298, projekt umowy-zlecenia k. 297).

W odpowiedzi na powyższą korespondencję Zakład poinformował, iż do czasu zawarcia nowej umowy o dostawę energii cieplnej będzie energię dostarczał w oparciu o jeszcze istniejącą umowę nr rej. OZI/1/NR. W związku z tym Zakład odesłał nie podpisaną przez siebie umowę-zlecenie i jednocześnie wezwał do podpisania aneksu przedłużającego obowiązywanie umowy nr rej. OZI/1/NR do czasu podpisania umowy nowej

(dowód - pismo Zakładu z dnia 23.04.1998 r. k. 299).

Spółdzielnia pismem z dnia 29 kwietnia 1998 r. podtrzymała swoje stanowisko w przedmiocie uregulowania dostaw energii umową zlecenia w oparciu o ceny jednoczłonowe, takie jakie obowiązywały również wobec ZGKiM w Nowej Rudzie, odmawiając podpisania przesłanego jej aneksu nr 4/98, zaś Zakład pismem z dnia 11 maja 1998 r. podtrzymał swoje stanowisko

(dowód - pismo Spółdzielni k. 300, pismo Zakładu k. 301).

Spółdzielnia za okres od 30 kwietnia 1998 r. regulowała płatności za energię ciepłą według jednostronnie zaproponowanych przez siebie w umowie-zleceniu i nie podpisanych przez Zakład stawek. Po otrzymaniu każdej faktury wystawionej przez Zakład według stawek obowiązujących w dotychczasowej umowie, Spółdzielnia wносиła o przesłanie jej faktury korygującej. Zakład podtrzymywał swoje dotychczasowe stanowisko

(dowód - pismo Spółdzielni k. 302, pismo Zakładu k. 303).

Strony nadal prowadziły wymianę korespondencji, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowiska. Spółdzielnia przedłożyła projekt umowy o dostawę ciepła, przewidujący rozliczenia wg. systemu jednoczłonowego

(dowód - pismo Spółdzielni z 04.08.1998r. k. 304, z 01.09.1998 r. k. 306, projekt umowy k. 307-316, pismo Zakładu z 10.08.1998 r. k. 305).

4.8. W dniu 9 października 1998 r. Zakład przedstawił Spółdzielni propozycję nowego uregulowania opłat za dostarczaną energię ciepłą. Zakład odniósł obliczenia do okresu od dnia 1 kwietnia 1997 r. do 31 marca 1998 r. wyliczając, iż przeciętna wielkość mocy zamówionej ukształtowała się na poziomie 3,60 MW natomiast zużycie energii cieplnej wg wskazań liczników wyniosło 29611,80 GJ. Powyższe dało roczną należność za energię w wysokości 1087762,20 zł, z czego 459 103,70 zł tj. **42,21%** przypadło na część stałą taryfy dwuczłonowej, zaś 628 658,49 zł tj. **57,79%** a część zmienną. Propozycja Zakładu zmierzała do ukształtowania w ramach opłaty dwuczłonowej korzystniejszego dla Spółdzielni stosunku części stałej do zmiennej. Stosunek ten, po uwzględnieniu planowanej od 1 października 1998 r. podwyżki cen o 7% miałby wynieść jak 20% (opłata stała) do 80% (opłata zmienna). Powyższą propozycję Spółdzielnia odrzuciła informując jednocześnie, iż płacić nadal będzie według cen zaproponowanych przez siebie, a stosowanych wobec budynków będących w zasobach Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Nowej Rudzie

(dowód - pismo Zakładu k. 317-318, pismo Spółdzielni k. 320).

W korespondencji, która w następstwie tego wywiązała się, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie

(dowód - pisma Zakładu k. 321, 322, 325, 326-327, pisma Spółdzielni k. 323, 324, 328, 329).

4.9. W związku z wejściem w życie taryfy zatwierdzonej decyzją Prezesa URE strony zawarły w dniu 30 września 1999 r. z mocą obowiązującą od 1 października 1999 r. nową umowę o dostawę ciepła

(dowód - pismo Spółdzielni k. 164).

Począwszy od 1 października 1999 r., w związku z wejściem w życie taryfy, ceny wobec wszystkich odbiorców ciepła w Nowej Rudzie są jednakowe. Ich przeciętny wzrost wyniósł ok. 9,8%, jednak zmiany cen wahały się od spadku minus 15,35% do wzrostu plus 12,5%. Wskaźnik wzrostu cen wobec Spółdzielni należał do najwyższych i wyniósł plus 12,57%

(dowód - pismo Spółdzielni k. 83, wyliczenie k. 85, faktury k. 352-368).

4.10. Zakład wystąpił przeciwko Spółdzielni z powództwami o zapłatę za dostawę energii cieplnej w spornym okresie. Nakazem zapłaty z dnia 6 czerwca 2000 r. sygn. akt V Ng 918/00 Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie zasądził od Spółdzielni na rzecz Zakładu kwotę 308 432,63 zł ze stosownymi odsetkami. Z kolei wyrokiem z dnia 25 października 1999 r. sygn. akt VI GC 663/99 Sąd Okręgowy w Świdnicy zasądził od Spółdzielni na rzecz Zakładu kwotę 40551,35 zł ze stosownymi odsetkami ustawowymi argumentując, iż „Skoro (...) strona pozwana pobierała energię, przyjmowała faktury wystawione przez stronę powodową to tym samym należy przyjąć, że godziła się na zapłatę ceny określonej w tych fakturach”. W wyniku apelacji Spółdzielni Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 16 marca 2000 r. sygn. akt I A Ca 158/00 oddalił apelację od powyższego wyroku. W uzasadnieniu stwierdził m.in. iż gdyby Spółdzielnia „nie zamierzała przyjmować energii na zaoferowanych jej warunkach winna była podjąć czynności zmierzające do zaniechania jej odbioru. Skoro tak się nie stało i spółdzielnia nadsyłaną energię ciepłą pobierała to czyniła to ze świadomością obowiązywania ceny dostawy wynikającej z umowy z dnia 06.04.1993 r. i porozumienia z dnia 30.01.1998 r., a tym samym czynnością faktycznego odbioru ujawniła dostatecznie wolę zaakceptowania charakteru umowy, jej przedmiotu jak również ceny (art. 60 kc)”. Zarówno nakaz zapłaty, jak i wyroki nie są prawomocne

(dowód - nakaz zapłaty k. 94, wyrok Sądu Okręgowego k. 100-104, wyrok Sądu Apelacyjnego k. 95-99).

5. Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy organ ochrony konkurencji i konsumentów zważył, co następuje :

5.1. Art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej określa, iż praktyką monopolistyczną jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących przedsiębiorcy narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści.

Do stwierdzenia zatem praktyki monopolistycznej z art. 8 ust. 2 pkt 6 zachowanie przedsiębiorcy musi spełniać łącznie następujące przesłanki :

- posiadanie pozycji dominującej,
- narzucanie warunków umów przez podmiot dominujący kontrahentowi,
- uciążliwy charakter tych warunków umów,
- osiąganie nieuzasadnionych korzyści przez przedsiębiorcę.

Ponieważ zachowania podmiotów odbywają się w strukturze rynkowej istotne znaczenie ma określenie rynku właściwego w niniejszej sprawie (art. 4 pkt 8

ustawy antymonopolowej). Ostatecznie wyróżniono jeden rynek właściwy tj. rynek na którym Zakład zajmuje pozycję dominującą (monopolistyczną). Jest nim w ujęciu produktowym rynek dostawy energii cieplnej, zaś rynkiem w ujęciu geograficznym jest obszar miasta Nowa Ruda, na którym to obszarze Zakład jest jedynym dostawcą ciepła, czyli rynkiem właściwym jest lokalny rynek dostawy ciepła na terenie Nowej Rudy.

Zgodnie z art. 4 pkt 9 ustawy antymonopolowej przez pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%. Ponieważ uczestnik posiada na rynku udział wynoszący ok. 100% (tzw. monopol techniczny), spełnia pierwszą z przesłanek art. 8 ust.2 pkt 6 ustawy antymonopolowej.

5.2.Odnośnie drugiej przesłanki, tj. narzucania warunków umów, stwierdzić należy, iż nie została ona w niniejszej sprawie spełniona. Dla oceny zachowania stron istotnym pozostaje, iż każda z nich zajmuje na rynku dostaw energii cieplnej pozycję dominującą z tym, iż Zakład od strony podaźowej tego rynku, zaś Spółdzielnia od strony popytowej. Nie można nie dostrzec, iż pozycja rynkowa Spółdzielni jest na tyle silna, iż na przestrzeni lat 1995 - 1999 zdołała wynegocjować (a w istocie narzucić) Zakładowi rezygnację z części planowanych podwyżek cen oraz wprowadzenie innych w skali mniejszej i w powiązaniu ze świadczeniami dodatkowymi Zakładu na jej rzecz. Powyższe warunki spośród wszystkich odbiorców wynegocjowała jedynie Spółdzielnia, co świadczy o jej silnie dominującej pozycji w zakresie zakupu energii cieplnej w Nowej Rudzie i potwierdza szacunkowe dane wskazujące na udział wynoszący co najmniej 67%.

Analizując postępowanie stron należy zauważyć, iż to Spółdzielnia wyszła z inicjatywą zmiany warunków dostarczania energii cieplnej wbrew woli Zakładu, wypowiadając w tym celu umowę z 1993 r. Spółdzielnia ewidentnie podjęła działania w celu narzucenia Zakładowi takiego sposobu rozliczeń, który by ją satysfakcjonował. To Spółdzielnia usiłowała przeforsować swoje propozycje cenowe nie rezygnując z jednej strony z dostaw energii cieplnej, z drugiej zaś nie zgadzając się na ceny Zakładu. Należy mieć na uwadze również fakt, iż Zakład nie ograniczył się jedynie do propozycji stosowania cen obowiązujących dotychczas, ale wychodził także z innymi propozycjami (np. pismo z 9 października 1998 r.), których Spółdzielnia nawet nie próbowała negocjować. W tym stanie rzeczy nie jest prawdziwe twierdzenie, iż Zakład narzucał w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. ceny energii, jak również, iż narzucał

odmowę zawarcia umowy. W tym okresie trwały bowiem intensywne negocjacje, zaś nie zawarcie w tym okresie umowy obciąża obie strony.

Wobec powyższego druga przesłanka art. 8 ust. 2 pkt 6 polegająca na narzucaniu warunków umowy nie została spełniona.

5.3. Za uciążliwy warunek umowy, zgodnie z ukształtowanym dotąd orzecznictwem i doktryną, należy uznać każdy warunek oznaczający dla jednej ze stron umowy ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Ustalenia te powinny być dokonywane według kryteriów obiektywnych (Stanisław Gronowski, Ustawa antymonopolowa. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck 1996 r. s.135). Należałoby tutaj w szczególności rozważyć, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia wolnej konkurencji, i tym samym swobody kształtowania przez obie strony treści umowy, przedsiębiorca byłby w stanie wynegocjować kwestionowane postanowienie umowy (Stanisław Gronowski, Polskie Prawo Antymonopolowe, zarys wykładu, Wydawnictwo Zrzeszenia Prawników Polskich, Warszawa 1998, s. 146-147).

Ponadto za taki warunek uznać należy także każdy warunek umowy, mniej korzystny od warunków umowy dotychczas łączącej strony.

Organ antymonopolowy uznaje w warunkach niniejszej sprawy, iż również i przesłanka uciążliwości zastosowanych zasad rozliczeń nie została spełniona.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż systemem rozliczeń za energię ciepłą powszechnie stosowanym na terenie Nowej Rudy był system opłat dwuczłonowych. Spośród wszystkich odbiorców rozliczanych w tym systemie cena zaproponowana przez Zakład Spółdzielni była najkorzystniejsza (17,66 zł/GJ wobec stawek od 18,93 do 20,00 zł/GJ dla odbiorców pozostałych). Ponadto przy ujednoliceniu cen na skutek wprowadzenia z dniem 1 października 1999 r. taryfy wzrost cen w stosunku do Spółdzielni był najwyższy i wyniósł 12,5%, przy przeciętnym wzroście 9,8%. Powyższe świadczy o tym, iż warunki dostawy energii w przedmiocie cen nie były uciążliwe i Spółdzielnia nie powinna czuć się dyskryminowana.

W tej sytuacji trudno uznać, iż rozliczanie Spółdzielni w sposób wyżej opisany stanowiło dla niej uciążliwy warunek umowy. Należy także wskazać, iż zdaniem organu antymonopolowego w niniejszej sprawie doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy przez fakty dokonane (czynności konkludentne). Wskazuje na to chociażby pismo Zakładu z dnia 23.04.1998 r. w którym poinformował Spółdzielnię, iż do czasu zawarcia nowej umowy o dostawę energii cieplnej będzie energię dostarczał w oparciu o jeszcze istniejącą umowę nr rej. OZI/1/NR . Spółdzielnia nie zażądała w związku z ewentualnym brakiem zgody na te warunki zaprzestania dostaw, a nawet faktury częściowo opłacała.

Ponadto nie sposób dopatrzeć się uciążliwości odnośnie zarzutu odmowy zawarcia umowy o dostawę energii cieplnej z uwagi na to, iż fakt taki nie miał miejsca. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na negocjowanie przez Zakład warunków umowy, przedstawianie własnych propozycji i próbę regulowania stosunków pomiędzy stronami w drodze umowy.

Wobec powyższego także trzecia przesłanka art. 8 ust. 2 pkt 6 polegająca na uciążliwym charakterze warunków umowy nie została spełniona.

5.4. Osiągane przez dominujące przedsiębiorstwo nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów narzuconych kontrahentowi. W relacjach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń uczestników umowy nieuzasadnione korzyści określają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści powinny być osiągnięte kosztem kontrahenta i pozostawać w normalnym związku przyczynowym z narzuconymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umowy (Stanisław Gronowski, Polskie Prawo Antymonopolowe, zarys wykładu, Wydawnictwo Zrzeszenia Prawników Polskich, Warszawa 1998, s. 147, Stanisław Gronowski, Ustawa antymonopolowa. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck 1996 r. s.136).

W niniejszej sprawie nie sposób postawić Zakładowi zarzut odniesienia nieuzasadnionych korzyści w sytuacji, gdy zastosowane względem Spółdzielni stawki były najkorzystniejsze w gronie odbiorców rozliczanych w oparciu o system dwuczłonowy. Wbrew stanowisku Spółdzielni nie sposób jest porównać wprost wysokość cen za 1 GJ stosowanych względem Spółdzielni oraz ZGKiM (na 30 kwietnia 1998 r. ZGKiM - 29,72 zł/GJ, Spółdzielnia - 17,66 zł/GJ) z uwagi na odmienny system rozliczeń względem każdego z tych odbiorców. Spółdzielnia płaciła obok opłaty zmiennej zależnej od faktycznego zużycia energii cieplnej wskazanej przez liczniki ciepła także opłatę stałą uzależnioną od wielkości mocy zamówionej, zaś ZGKiM opłatę jednoczłonową, w której do ceny za 1 GJ wliczona jest już opłata stała. Idąc jednak torem wywodów Spółdzielni należałoby wskazać, iż fakt zawyżonej opłaty za 1 GJ energii względem ZGKiM nigdy nie miał miejsca. Wystarczy chociażby porównać ceny wskazane wyżej. Być może wnioskodawcy chcieliby porównywać jakieś kompilacje tych cen np. ceny wynikowe lub inne, jednakże żądanie wniosku sporządzonego przez profesjonalnych pełnomocników nic na ten temat nie wspomina. Wypada jedynie omawiając ten aspekt sprawy zwrócić uwagę na fakt, iż wynikowa cena 1 GJ jest skutkiem wielu okoliczności za które odpowiada odbiorca (wielkość zamówionej mocy, faktyczne zużycie) oraz splotu czynników zewnętrznych (np. temperatura zewnętrzna). Czyni to w zasadzie niemożliwym w pełni obiektywne porównanie cen określanych jako „wynikowe”.

W tej sytuacji postawienie Zakładowi zarzutu osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści jest bezpodstawne i opierać by się musiało jedynie na przypuszczeniach.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż nie zostały spełnione przesłanki art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej w zakresie praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na :

narzucaniu uciążliwych warunków umów przynoszących DZT S.A. nieuzasadnione korzyści, polegających na odmowie zawarcia w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. umowy o dostawę energii cieplnej i jednocześnie narzucanie cen tej energii.

5.5. Odnosnie zarzutu polegającego na sprzedaży energii cieplnej w sposób powodujący uprzywilejowanie niektórych odbiorców, poprzez dostarczanie Spółdzielni Mieszkaniowej w okresie od 1 maja 1998 r. do 30 września 1999 r. energii cieplnej po cenie znacznie przewyższającej cenę dostawy energii dla innych odbiorców na terenie Nowej Rudy - należy również uznać go za bezzasadny.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 1 nadużycie pozycji dominującej polega w szczególności na m.in. bezpośrednim lub pośrednim narzucaniu nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, odległych terminów płatności lub innych warunków zakupu albo sprzedaży towarów.

Jak to już wykazano wyżej, ceny stosowane względem Spółdzielni były cenami najkorzystniejszymi na terenie Nowej Rudy. Każdy inny odbiorca energii uiszczał opłatę za 1 GJ wyższą, aniżeli Spółdzielnia. Potwierdza to również konieczność dokonania w stosunku do Spółdzielni najwyższych podwyżek celem ujednolicenia cen, po wprowadzeniu taryfy zatwierdzonej decyzją Prezesa URE. Ceny energii cieplnej były na terenie Nowej Rudy zróżnicowane, co jednakże wynikało z opisanych szczegółowo w decyzji zaszłości historycznych, w tym również spowodowane zostało w pewnym stopniu niemożnością zmiany systemu rozliczeń z opłaty dwuczłonowej na jednoczłonową.

Trzeba również podnieść, że zasadą rozliczeń za dostawę ciepła było stosowanie opłaty dwuczłonowej składającej się z części zmiennej i stałej, co wynikało z wysokiego udziału w kosztach całkowitych przedsiębiorstwa energetycznego kosztów stałych. Taka struktura opłaty godziła interesy przedsiębiorstwa energetycznego i odbiorców energii, o ile udział opłaty stałej w opłacie całkowitej nie przekraczał 30-40%. Stosowanie opłaty jednoczłonowej było odstępstwem od tej zasady. Znajduje to potwierdzenie w aktualnych przepisach prawa energetycznego, gdzie obecna taryfa dla wytwórcy i dystrybutora ciepła może zawierać aż 6 opłat i cen. Opłata stała jest w obecnej taryfie ujęta m.in. w cenie za zamówioną moc cieplną oraz w opłacie stałej za usługi przesyłowe.

Odnośnie tej ostatniej opłaty art. 45 ust. 5 Prawa energetycznego stanowi, iż dla ciepła przedsiębiorstwo energetyczne kalkuluje stawki odnośnie opłat za usługi przesyłowe w taki sposób, aby udział opłat stałych za świadczenia usług przesyłowych w łącznych opłatach za te usługi dla danej grupy odbiorców nie był większy niż 30% w opłacie łącznej za usługę przesyłu. W okresie spornym opłaty ponoszone przez Spółdzielnię były najniższe na rynku Nowej Rudy, zaś na przejście na opłaty jednoczłonowe nie pozwalały ówczesne przepisy regulujące kwestie ustalania opłat za ciepło. Natomiast po rozwiązaniu umowy o dostawę ciepła strony nie uregulowały kwestii opłaty, lecz trudno tutaj postawić zarzut stosowania przez Zakład praktyki monopolistycznej z uwagi na to, że jego brak ustępstw wobec żądania Spółdzielni nie wynikał z nadużycia pozycji dominującej, ponieważ siły stron w tym zakresie były zrównoważone. Spółdzielnia na rynku zakupu energii posiada bowiem 67% udział. A zatem zachowanie Zakładu nie wynikało z wykorzystania posiadanej przez niego siły rynkowej i uzyskanej tą drogą przewagi kontraktowej, tylko z obrony własnego interesu ekonomicznego, gdyż przyjęcie żądań Spółdzielni naruszyłoby ten interes. Opłaty pobierane od Spółdzielni i tak były niższe, niż te, które płacili w opłacie dwuczłonowej inni odbiorcy. Spółdzielnia zaś mając świadomość posiadanej siły rynkowej na rynku popytowym, chciała ją wykorzystać, ustalając warunki zakupu energii na arbitralnych zasadach, co wyjaśnione zostało wyżej.

W tym stanie rzeczy, mając powyższe na uwadze, brak jest przesłanek również do stwierdzenia naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy antymonopolowej w omawianym aspekcie.

Od niniejszej decyzji przysługuje stronom odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu.

Z up. Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury UOKiK we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymuje :

1. Pani
Beata Podlasek
radca prawny
Kancelaria Radców
Prawnych
„Forczek i G. Forczek”

spółka komandytowa
ul. Komandorska 53 E/4
53-342 Wrocław

2. Pan Prezes
Dolnośląskiego Zakładu
Termoenergetycznego S.A.
w Wałbrzychu
ul. Broniewskiego 1b
58-309 Wałbrzych